

Eigenwijze Roosje,

door HERMANNA.

„k Neem Isabella mee naar Beppie en Jo”, zei Roosje en kreeg haar mooie, groote pop al vast uit 't ledikantje.

„k Zou het niet doen”, ried moeder; „Isabella is meer om er thuis mee te spelen; met Bep en Jo doe je wilde spelletjes in den tuin en dan kan je niet genoeg op Isabella letten.”

„Ze doen geen wilde spelletjes.” — Roosje zette een pruillip. „Ik kan *best* op Isabella letten,”

„Wie zou 't beter weten, moeder of Roosje? Wat denk je?” vroeg moeder.

„Roosje”, antwoordde ze parmantig.

„Nu, dan moet Roosje 't ook maar weten”, vond moeder.

Nog altijd zoo'n beetje pruilend begon Roosje Isabella 't witte kanten jurkje met 't breede rose lint aan te trekken. Als Roosje 't weten moest, ging Isabella *natuurlijk* mee! —

Onderwijl keek ze eens even naar moeder. Maar moeder zat rustig te naaien en had daar al haar aandacht bij.

Roosje was klaar.

„Dag moeder!”

„Dag kind, veel plezier!”

Daar stapte Koosje naar den overkant der stille straat met Isabella op haar arm.

Beppie en Jo stonden haar in de deur op te wachten.

Eerst speelden ze binnen, zóó bedaard, en Isabella zat er kalmpjes bij op een stoel.

„Moeder moest ons nu eens zien”, dacht Roosje. Ze vond dat het toch wel waar was geweest: Roosje had het beter geweten dan moeder! —

Maar al gauw begon het Beppie en Jo, die echte wildebrassen waren, in huis te vervelen.

„Ga mee naar den tuin”, riepen ze en holden weg, de lange gang door.

Roosje wou haar vriendinnetjes navliegen, maar ze bedacht zich.

„Ik moet goed op Isabella letten”, zei ze; „Isabella neem ik mee” — en ze tilde de pop uit den stoel.

Beppie wou krijgertje spelen en Jo verstoppertje.

Dat ging zoo lastig met Isabella, vond Roosje.

„Weet je wat, laat Isabella een dutje op 't gras doen”, stelde Jo voor; „slapen in de buitenlucht is gezond.”

„Hier dan, onder de seringgen; ze mag niet in de zon”, redderde Roosje, blij met deze oplossing.

Isabella werd in de schaduw van de seringenstruiken te slapen gelegd en de kinderen gingen krijgertje spelen.....

Roosje had een pret van belang. Ze dacht er heel niet meer aan, dat ze op Isabella zou letten.

„Waf-waf! Waf-waf-waf-waf!” klonk het vroolijk door den tuin. Met groote sprongen rende Azor rond 't grasperk.

„Wat heeft Azor daar?” riep Beppie, en meteen zagen ze 't alle drie.

O, o, die stoute Azor had Isabella te pakken en droeg haar met zijn sterke tanden als een vodje den tuin door.

Tusschenbeide bleef hij even staan, slingerde de pop woest heen en weer, gooide haar op den grond, pakte haar weer beet en vloog dan weer verder.

Met haar drietjes holden ze achter hem aan, maar Azor was zoo vlug. Hoe harder de kinderen liepen, des te harder draafde Azor; hij hield 't voor een vroolijk spelletje.

Jo viel; ze begon te schreien. Beppie schreide mee en Roosje was al lang in tranen — haar arme, arme Isabella! Wat moest ze nu toch beginnen!

Gelukkig hoorde de moeder van Beppie en Jo 't leven in den tuin en kwam kijken.

Zij riep Azor.

Toen was 't spelletje gauw uit. Azor moest Isabella loslaten. Maar wat had hij die arme pop al toegetakeld!

„O moeder, kijk eens!” Dat was alles wat Roosje kon uitbrengen toen ze thuis kwam.

Moeder nam Roosje en Isabella tegelijk op haar schoot en schudde meewarig 't hoofd.

„Wie zou 't nu beter geweten hebben: moeder of Roosje?” vroeg ze zachtjes.

„Moeder”, fluisterde 't kleine ding en kroop verlegen tegen haar aan.

's Avonds, toen Roosje in bed lag, probeerde moeder de pop zooveel mogelijk weer in orde te brengen. Ze kreeg een nieuw pruikje, nieuwe kleertjes en zag er toen bijna weer uit als vroeger.

Wat Roosje blij was toen ze haar den volgenden morgen zag! Ze fluisterde moeder in, dat ze moeder toch zóó bedankte en — óók dat ze voortaan niet weer zoo eigenwijs zou zijn.

